

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa "S." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
spółki komandytowej w Ł.
przeciwko Gminie Miasto S. i K. Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej K. Ł.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 października 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego K. Ł. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 października 2019 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na podstawie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego tak rozumiana oczywista zasadność skargi wynika z braku stwierdzenia przez Sąd Apelacyjny, że Sąd pierwszej instancji orzekł o innym roszczeniu niż dochodzone przez powoda, naruszając tym samym art. 321 § 1 k.p.c. i art. 647 k.c. Zdaniem skarżącego, rozstrzygnięcie sprawy mogło dotyczyć jedynie żądania o odszkodowanie za niewykonanie umowy o roboty budowlane, nie zaś roszczenia o zasądzenie wynikającego z niej wynagrodzenia (na podstawie art. 647 k.c.). Argumentacja ta nie pozwala jednak stwierdzić, by w sprawie w rzeczywistości doszło do spełnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zarzut rozstrzygnięcia poza granicami żądania był już podnoszony przez pozwanego w apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji. Stał się on, w konsekwencji, przedmiotem rozpoznania przez Sąd Apelacyjny, który dokonał jego pogłębionej analizy, wyjaśniając dość szeroko relację między granicami

żądania a twierdzeniami faktycznymi i prawnymi stron. Na tej podstawie doszedł on do wniosku, że orzeczenie o wynagrodzeniu należnym na podstawie umowy, w miejsce roszczenia o naprawienie szkody wynikającej z naruszenia zobowiązania, mieściło się w granicach wyznaczanych przez art. 321 § 1 k.p.c. Z perspektywy argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie można stwierdzić, by Sąd Apelacyjny dopuścił się w tym zakresie rażących i istotnych uchybień, które odpowiadałyby pojęciu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w opisanym wyżej rozumieniu. W konsekwencji, nie można stwierdzić, by wniesiona skarga kasacyjna mogła zostać przyjęta do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.